

Τα ελληνικά του Γιώργου Παπανδρέου κι ο ξύλινος πολιτικός λόγος

Τελευταία, έχει αρχίσει μία συζήτηση σχετικά με το αν ξέρει καλά ελληνικά ο κ. Γ. Α. Παπανδρέου και τι σημαίνει αυτό σε σχέση με την ικανότητά του να διαχειρίζεται τα ελληνικά πράγματα από την θέση του πρωθυπουργού της χώρας. Το πως ερμηνεύεται αυτό από επιστημονικής πλευράς, είναι άλλοι αρμοδιότεροι εμού να το αναπτύξουν και δεν μου πέφτει λόγος. Την ανακίνηση όμως τέτοιου θέματος τώρα την θεωρώ μάλλον ανούσια και άκαιρη και θα καταλάβετε παρακάτω γιατί την χαρακτηρίζω έτσι. Γιατί υπάρχει η γενικότερη, πολιτική πλευρά του θέματος που αφορά

τον κάθε πολίτη και σ' αυτό θα ήθελα να σταθώ.

Ο πολιτικός λόγος, λοιπόν, έτσι όπως εκφέρεται από το σύνολο σχεδόν του πολιτικού προσώπου της χώρας είναι άκρως προβληματικός και κυρίως βλαπτικός. Πλαδαρός, ασήμαντος και στις περισσότερες περιπτώσεις ψευδής, δεν πείθει πλέον κανένα. Η κοινωνία αντιδρά με σχόλια και πράξεις που το αποδεικνύουν καθημερινά. Πολύ πρόσφατο παράδειγμα η ιστορία με την απαγόρευση του καπνίσματος. Διεθνείς οργανισμοί υπέδειξαν την λήψη μέτρων για τον περιορισμό του. Η πολιτική μας ηγεσία, ως όφειλε, έλαβε τα περιοριστικά μέτρα που έχουν ληφθεί και σε άλλες χώρες με...επιτυχία, χωρίς όμως να πειθαρχήσουν οι δικοί μας καπνιστές, μόνο και μόνο, γιατί δεν εμπιστεύονται την κρίση της.

Το ίδιο συνέβη και με την άλλη «τραγική», πολιτικά και οικονομικά εννοώ, ιστορία της γρίπης H1N1. Ούτε και τότε οι πολιτικοί έπεισαν, ο κόσμος αδιαφόρησε και δεν πειθάρχησε και εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι καλά έκανε.

Σημειώνω, ότι σε καμία από τις δύο παραπάνω περιπτώσεις, αλλά ούτε και σε άλλες πιο σοβαρές, όπως π.χ. την αδιαφορία των πολιτών στο να εκπληρώνουν τις φορολογικές τους υποχρεώσεις, δεν έχει σκεφτεί κανείς να τις αποδώσει σε

ελλιπή γνώση της ελληνικής γλώσσας, του νυν ή του πρώην πρωθυπουργού. Γιατί λοιπόν, τώρα; Να γιατί χαρακτήρισα το θέμα ανούσιο και άκαιρο. Μοιάζει σαν να θέλουμε να στρέψουμε την προσοχή του λαού στα καλά ή όχι ελληνικά του πρωθυπουργού και να μην προσέξουμε ότι ο πολιτικός λόγος, γενικώς, είναι πλαδαρός, ανούσιος και εν πολλοίς ψευδής, που σημαίνει ότι υπάρχει γενικότερο πολιτικό πρόβλημα .

Θα αναφερθώ στην ομιλία του κ. Πρωθυπουργού κατά την συνάντησή του με τον κ. Στρος Καν, στις 07/12 του Μαξίμου. Ήταν γραμματικά, συντακτικά και νοηματικά, εξοργιστικά ασυνάρτητη με ανούσιες επαναλήψεις και παχιά πολιτικά λόγια, χάντρες και καθρεφτάκια, δηλαδή. Θα παραθέσω μερικές προτάσεις και παραγράφους που βγάζουν μάτια και όποιος θέλει και έχει το κουράγιο, ας ανατρέξει στο πλήρες κείμενο.

Είπε λοιπόν ο κ. Γ.Παπανδρέου: *«Ελάχιστες χώρες έχουν χρειαστεί και έχουν καταφέρει να κάνουν τόσο μεγάλες αλλαγές, τόσο μεγάλα βήματα, σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα»*. Κατ' αρχήν και για να είμαστε δίκαιοι, αυτά δεν είναι λόγια του ίδιου του πρωθυπουργού, αλλά αυτού ή αυτών που γράφουν τους λόγους του, όπως γίνεται πάντα και παντού. Τον εκθέτουν όμως, σε κάθε νοήμονα εγγράμματο, εντός και εκτός της χώρας μας και θα ήταν αποκλειστικά δική του η ευθύνη για την επιλογή τέτοιων ανθρώπων, αν κι' αυτός ήξερε καλύτερα ελληνικά, για να τους ελέγχει.

Το ασυγχώρητο συντακτικό και νοηματικό λάθος, στην προκειμένη φράση, είναι η χρησιμοποίηση της λέξης «χρειαστεί». Παρουσιάζει την χώρα μας ως μία εκ των ελαχίστων (πόσες, 2, 3;) που «έχουν χρειαστεί» (που στο κάτω-κάτω δεν είναι και αλήθεια). Και από αυτές τις ελάχιστες, είμαστε πάλι εμείς, λέει, που «έχουν καταφέρει να κάνουν τόσο μεγάλες αλλαγές, τόσο μεγάλα βήματα, σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα» (που, επίσης δεν είναι αλήθεια). Πότε και τι καταφέραμε «σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα»; Γιατί εκτός από την περικοπή των μισθών και των συντάξεων και την αύξηση της ανεργίας, τι άλλο «καταφέραμε»;

Είπε, παρακάτω (παραθέτω ολόκληρη την παράγραφο): *«Η απόφασή μας, η απόφαση της χώρας, ήταν να μετατρέψουμε αυτή την κρίση σε μια ευκαιρία για το σήμερα και το μέλλον της Ελλάδας. Να αξιοποιήσουμε τον χρόνο, που μας δίνει αυτός ο μηχανισμός στήριξης και προστασίας, που μας παρέχουν οι χώρες της Ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Να αξιοποιήσουμε αυτόν τον χρόνο, κατά τον οποίο μπορούμε και απέχουμε από τις αγορές, για να κερδίσουμε*

τον χαμένο χρόνο, δηλαδή για να δημιουργήσουμε την Ελλάδα της βιώσιμης οικονομίας. Μια Ελλάδα της ανάπτυξης, της κοινωνικής και οικονομικής δικαιοσύνης, μια Ελλάδα ανταγωνιστική. Αυτό το κάνουμε με μεγάλες διαρθρωτικές αλλαγές, όχι μόνο για την μείωση των ελλειμμάτων, αλλά και για να εγγυηθούμε μια διαφορετική πορεία. Μια πορεία για το μέλλον, γιατί το έχω ξαναπεί, τα πελώρια ελλείμματα δεν ήταν παρά σύμπτωμα μιας ευρύτερης παθογένειας».

Θαυμάστε ελληνικά, αλλά και α-νόητα νοήματα, σε μία μόνο παράγραφο! «Να αξιοποιήσουμε», λέει, «τον χρόνο που μας δίνει...ο μηχανισμός στήριξης», στην μια και το επαναλαμβάνει και στην αμέσως επόμενη πρόταση: «Να αξιοποιήσουμε», ξαναλέει, «αυτόν τον χρόνο... για να κερδίσουμε τον χαμένο χρόνο για να...κ.λπ.». Και καλά, την επανάληψη των ίδιων λέξεων στην ίδια παράγραφο (αξιοποιήσουμε, χρόνο) ας την παραβλέψουμε, αλλά τι νόημα έχει και που αναφέρεται η έκφραση «χαμένος χρόνος»; Μήπως εννοεί «...τον χρόνο που μας δίνει αυτός ο μηχανισμός στήριξης...», ή «...τον χρόνο κατά τον οποίο μπορούμε και απέχουμε...»; Σ' αυτή την παράγραφο δεν υπάρχει άλλος «χρόνος» στον οποίο θα μπορούσε να αναφέρεται, άρα είναι ένας απ' αυτούς τους δύο. Και ερωτώ: Ο χρόνος που κάποιος αξιοποιεί προς όφελός του είναι χαμένος;! Αμ, εκείνο το «μπορούμε και απέχουμε» τι σας λέει; Μήπως θέλει να εννοήσουμε, ότι ήταν επιλογή μας;

Στην ίδια παράγραφο και μετά τις «πιασάρικες» λέξεις, βιώσιμη οικονομία, ανάπτυξη, κοινωνική και οικονομική δικαιοσύνη και ανταγωνιστικότητα, που κατά κόρον χρησιμοποιεί όπου σταθεί και όπου βρεθεί ο κ. Πρωθυπουργός, προς τέρψιν του ακροατηρίου του (οι γνωστές χάντρες και τα καθρεφτάκια), βρίσκει την ευκαιρία και να σου και τα ελλείμματα. Είναι ο κεντρικός στόχος, φυσικά, (ε, δεν υπάρχει και τίποτα άλλο να μας απασχολεί), αλλά πλασάρει το θέμα σαν κάτι πολύ απλό και ίσως δευτερεύον. Λέει δηλαδή ότι, ο,τι κάνουμε δεν είναι «μόνο για την αντιμετώπιση των ελλειμμάτων, αλλά και για να εγγυηθούμε μια διαφορετική πορεία» (άντε πάλι, πορεία). Αυτό όμως που νομίζω ότι είναι η απόλυτη α-νοησία και ασυναρτησία, είναι η επόμενη φράση: «Μια πορεία για το μέλλον, γιατί το έχω ξαναπεί, τα πελώρια ελλείμματα δεν ήταν παρά το σύμπτωμα μιας ευρύτερης παθογένειας». Κανένας λογικός συνειρμός, τουρλού που λέμε, αν διαβάσει κανείς την φράση όλη μαζί. Έστω κι έτσι, όμως, ο ποιητής, προφανώς, κάτι ήθελε να πει και αυτό ήταν οι λέξεις κλειδιά, σε όλη αυτή την ιστορία, της οποίας θέλει να τις φέρει μπροστά, άλλα τόσο αδέξια: «Πελώρια ελλείμματα» και «σύμπτωμα μιας

ευρύτερης παθογένειας», λέει.

Και ως προς τα «πελώρια ελλείμματα», το έχουμε καταλάβει καλά στην τσέπη μας, αλλά αυτό το «σύμπτωμα μιας ευρύτερης παθογένειας»; Αν δε αυτό το συνδυάσουμε και με το «προβλήματα δεκαετιών», που λέει παραπάνω, μήπως, τελικά, ήρθε η ώρα να πούνε όλη την αλήθεια; Ότι δηλαδή πληρώνουμε τον «σοσιαλιστικό μετασχηματισμό» παπ-ανδρεϊκού τύπου, της χαμένης δεκαετίας του '80, όπως το έχουν πει πολλοί και επιφανείς σοσιαλιστές, όπως π.χ. ο κ. Γιάννος Παπαντωνίου; Αλλά επ' αυτού και άλλων που ανέφερε στην ομιλία του αυτή ο κ. Παπανδρέου, π.χ. τα περί μείωσης (πως;) του ελλείμματος κατά 6 μονάδες του ΑΕΠ, άλλη φορά.

Κι' άλλες αρλούμπες: «Πρωτοβουλίες παίρνουμε, επίσης, για να αυξήσουμε τις ευκαιρίες για θέσεις εργασίας, διότι το μεγάλο πρόβλημα που έχουμε μπροστά μας, είναι το θέμα της ανεργίας. Και παράλληλα να προωθήσουμε τη μείωση του κόστους των υπηρεσιών για όλους τους πολίτες και τις επιχειρήσεις, σε τομείς και κλάδους που μέχρι σήμερα παραμένουν κλειστοί, ή έθεταν τεράστια εμπόδια εισόδου, έτσι ώστε να αναδείξουμε τα συγκριτικά μας πλεονεκτήματα».

Προσέξτε εδώ, ήρθε η σειρά της ανεργίας. Κάτι έπρεπε να πει γι' αυτήν και είπε: «...διότι το μεγάλο πρόβλημα που έχουμε μπροστά μας», λέει, είναι «το θέμα της ανεργίας». Η πρόταση, νοηματικά, είναι ατελής, γιατί το «μεγάλο πρόβλημα» δεν είναι μόνο ένα, σύμφωνα με τα λεγόμενά του. Το σωστό θα ήταν να του είχαν γράψει: «...διότι ένα ακόμη μεγάλο πρόβλημα...κ.λπ.», γιατί προηγουμένως είχε μιλήσει και για το πρόβλημα του «πελώριου ελλείμματος» και άλλα. Ακολουθούν, στην επόμενη πρόταση, περισσότερες ασυναρτησίες, αλλά και επίδειξη αγραμματοσύνης. «Και παράλληλα», λέει, «να προωθήσουμε τη μείωση του κόστους των υπηρεσιών για όλους τους πολίτες και τις επιχειρήσεις, σε τομείς και κλάδους που μέχρι σήμερα παραμένουν κλειστοί, ή έθεταν τεράστια εμπόδια εισόδου, έτσι ώστε να αναδείξουμε τα συγκριτικά μας πλεονεκτήματα». Πως, δηλαδή, θα προωθήσουν τη μείωση του κόστους των υπηρεσιών...σε τομείς και κλάδους που μέχρι σήμερα παραμένουν κλειστοί; Και πως ενώ «παραμένουν κλειστοί...έθεταν τεράστια εμπόδια εισόδου...» (καημένα ελληνικά... ο ενεστώτας με τον αόριστο, παρέα στην ίδια πρόταση!). Αλλά μήπως γνώριζαν και την έννοια του όρου «συγκριτικό πλεονέκτημα»; Που κολλάει; Το ξεφούρνισαν, όχι μόνο μια φορά και όποιον πάρει ο χάρος! Άκου «τα συγκριτικά μας πλεονεκτήματα»!

Το θέμα της παρούσης, είναι το ερώτημα αν τα κακά ελληνικά του κ. Γ.

Παπανδρέου είναι ένδειξη των πολιτικών του ικανοτήτων ή όχι. Η δική μου απάντηση είναι ότι η αμερικανική του ανατροφή και εκπαίδευση τον έχουν επηρεάσει τόσο ώστε να μην μπορεί να διακρίνει την χαζή «αμερικανιά» που του πασάρει, ως εξυπνάδα, το επίσης αμερικανοτραφές επιτελείο του. Όσοι έχουν κάποια γνώση του είδους και της ποιότητας της πολιτικής συλλογιστικής των ΗΠΑ, θα το καταλάβουν εύκολα. Στους άλλους θα θυμίσω μόνο ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που θα διευκολύνει. Λίγο πριν εισβάλουν οι Αμερικανοί στο Ιράκ, κάποιος τους είχε πει ότι ο Σαντάμ λέει ότι δεν έχει βιολογικά όπλα. Η απάντηση του τότε υπ. εξωτερικών Πάουελ ήταν: «Ας το αποδείξει!». Δηλαδή, αδιαφορούμε και για την κοινή λογική και πολύ περισσότερο, για την δική σου γνώμη. Ε, αυτά μου θυμίζουν τα ελληνικά made in usa, του κ. Παπανδρέου και των συνεργατών του.

Πρέπει όμως να επισημάνω μια «βελτίωση». Στο, εξ 992 λέξεων, κείμενο που του είχαν γράψει, δεν υπάρχει ούτε ένα ΘΑ, ένδειξη νέου επικοινωνιακού στυλ. Αγνοούν όμως (όπως και την ελληνική γλώσσα) ή αδιαφορούν για τον κίνδυνο της χρήσης ενεστώτος χρόνου, δηλαδή το ρίσκο της άμεσης διάψευσης. Ίσως, γιατί κι αυτοί έχουν την απάντηση: Απόδειξέ το! Με άλλα λόγια...μας γράφουν. Ε, δεν πρέπει κάποια στιγμή να τους γράψουμε κι εμείς;

Κωνσταντίνος Δρακάτος

Πηγή: kafeneio-gr.blogspot.com